

“मीठे बच्चे- मुख्य दुई कुरा सबैलाई सम्झाउनु छ- एक त बाबालाई याद गरौ दास्रो ८४ को चक्रलाई जानौ, फेरि सबै प्रश्न समाप्त हुनेछन् ।”

प्रश्न:- बाबाको महिमामा कुनचाहिँ शब्द आउँछ जुन श्रीकृष्णको महिमामा आउँदैन ?

उत्तर:- वृक्षपति एक बाबा हुनुहुन्छ । श्रीकृष्णलाई वृक्षपति भनिँदैन । पिताहरूको पनि पिता वा पतिहरूको पनि पति एक निराकारलाई भनिन्छ, श्रीकृष्णलाई होइन । दुवैको महिमा अलग-अलग स्पष्ट गर ।

प्रश्न:- तिमी बच्चाहरूले गाउँ-गाउँमा कुनचाहिँ कुरा सबैलाई सुनाउनु छ ?

उत्तर:- गाउँ-गाउँमा आवाज फैलाऊ- मनुष्यबाट देवता, नर्कवासीबाट स्वर्गवासी कसरी बन्न सकिन्छ, आएर सम्भन्नुहोस् । स्थापना, विनाश कसरी हुन्छ, आएर सम्भन्नुहोस् ।

गीत:- तुम्हीं हो माता, पिता तुम्हीं हो... ।

ओम् शान्ति । यस गीतको पछिको जुन लाइन आउँछ- तुम्हीं नईया, तुम्हीं खिवैया... यो गल्ती हो । जसरी आफैं पूज्य, आफैं पुजारी भन्दछन्, यो पनि त्यस्तै हुन जान्छ । ज्ञानको चमकवाला जो हुन्छन् उनले तुरुन्त गीतलाई बन्द गर्छ किनकि बाबाको अपमान (इनसल्ट) हुनेछ । अहिले तिमी बच्चाहरूलाई त ज्ञान मिलेको छ । अरू मनुष्यलाई यो ज्ञान छैन । तिमीलाई पनि अहिले नै मिल्छ । फेरि कहिल्यै मिल्नेछैन । गीताका भगवान्को ज्ञान पुरुषोत्तम बन्नलाई मिल्छ, यति सम्भन्छन् । तर कहिले मिल्छ, कसरी मिल्छ, यो भुलेका छन् । गीता हो नै धर्म स्थापनाको शास्त्र, अरू कुनै शास्त्र धर्म स्थापनाका लागि हुँदैनन् । शास्त्र अक्षर पनि भारतखण्डमा नै प्रयोगमा आउँछ । सर्व शास्त्रमयी शिरोमणि हो नै गीता । बाँकी ती सबै धर्म त हुन् नै पछि आउनेवाला । तिनीहरूलाई शिरोमणि भनिँदैन । बच्चाहरूले जान्दछन्- वृक्षपति एकै बाबा हुनुहुन्छ । उहाँ हाम्रो बाबा हुनुहुन्छ । पति पनि हुनुहुन्छ भने सबैका पिता पनि हुनुहुन्छ । उहाँलाई पतिहरूको पति, पिताहरूको पिता भनिन्छ । यो महिमा एक निराकारको गायन गरिन्छ । कृष्णको र निराकार बाबाको महिमालाई तुलना गरिन्छ । श्रीकृष्ण त हुन् नै नयाँ दुनियाँको राजकुमार । उनले फेरि पुरानो दुनियाँमा संगमयुगमा राजयोग कसरी सिकाउँछन् ! अहिले बच्चाहरूले सम्भन्छन्- हामीलाई भगवान्ले पढाइरहनुभएको छ । तिमीले पढेर यस्तै (देवी-देवता) बन्छौ । पछि फेरि यो ज्ञान हुँदैन । प्रायः लोप हुन्छ । बाँकी पिठोमा नून अर्थात् चित्र मात्र रहन्छन् । वास्तवमा कसैको चित्र यथार्थ त छँदै छैन । पहिला बाबाको परिचय मिलेपछि तिमी भन्दछौ- यो त भगवान्ले सम्झाउनुहुन्छ । उहाँले त स्वयम् नै बताउनुहुन्छ । तिमी प्रश्न के सोध्छौ ! पहिला बाबालाई त जान ।

बाबाले आत्माहरूलाई भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर । मात्रै दुई कुरा याद गर । बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर अनि ८४ को चक्रलाई याद गर, पुग्यो । यी दुई मुख्य कुरा नै सम्झाउनु छ । बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीले आफ्नो जन्मलाई जान्दैनौ । ब्राह्मण बच्चाहरूलाई नै भन्नुहुन्छ, अरू त कसैले बुझ्न पनि सक्दैनन् । प्रदर्शनीमा हेर कति भीड लाग्छ । सम्भन्छन्, यति धेरै मानिस जान्छन् भने अवश्य केही हेर्ने चीज छ । भित्र पसेर बस्छन् । एक-एकलाई बसेर सम्झाउँदा त मुखै थाक्छ । तब के गर्नु पर्छ ? प्रदर्शनी महिनाभरि चलिरहे त भन्न सकिन्छ- आज भीड छ, भोलि पर्सी आउनुहोला । त्यो पनि जसलाई पढाइको चाहना छ अथवा मनुष्यबाट देवता बन्न चाहन्छन्, उनलाई सम्झाउनु छ । एकै यो लक्ष्मी-नारायणको चित्र अथवा व्याज देखाउनुपर्छ । बाबाद्वारा यो विष्णुपुरीको मालिक बन्न सक्नुहुन्छ, अहिले भीड छ आश्रममा आउनुहोला । ठेगाना त लेखिएको छ । बाँकी यत्तिकै भनिदिन्छन्- यो स्वर्ग हो, यो नर्क हो, यसबाट के सम्भन सक्छन् ? समय व्यर्थ जान्छ । यसै त पहिचान पनि हुँदैन । यिनी ठूला मानिस हुन्, धनवान हुन् या गरीब हुन् ? आजकल पोशाक आदि यस्तो लगाउँछन् जसले गर्दा कसैलाई पनि छुट्याउन सकिन्न । पहिला-पहिला त बाबाको परिचय दिनु छ । बाबा

स्वर्गको स्थापना गर्नेवाला हुनुहुन्छ । अब यो बन्नु छ । लक्ष्य-उद्देश्य सामुन्ने छ । बाबा भन्नुहुन्छ— उँच भन्दा उँच म नै हुँ । मलाई याद गर, यो वशीकरण मन्त्र हो । बाबा भन्नुहुन्छ— म एकलाई याद गर्नु भने तिम्रो विकर्म विनाश हुन्छ र विष्णुपुरीमा आउनेछौ । यति त अवश्य सम्भाउनुपर्छ । ८-१० दिन प्रदर्शनीलाई राख्नुपर्छ । तिमिले गाउँ-गाउँमा आवाज फैलाऊ— मनुष्यबाट देवता, नर्कवासीबाट स्वर्गवासी कसरी बन्न सकिन्छ, आएर सम्भन्नुहोस् । स्थापना, विनाश कसरी हुन्छ, आएर सम्भन्नुहोस् । युक्तिहरू धेरै छन् ।

तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ— सत्ययुग र कलियुगमा रात-दिनको फरक छ । ब्रह्माको दिन र ब्रह्माको रात भनिन्छ । ब्रह्माको दिन सो विष्णुको, विष्णुको सो ब्रह्माको । कुरा एकै हो । ब्रह्माको पनि ८४ जन्म, विष्णुको पनि ८४ जन्म । केवल यस धर्माऊ (संगमयुगी) जन्मको फरक पर्छ । यी कुरा बुद्धिमा राख्नुपर्छ । धारणा हुँदैन भने कसैलाई सम्भाउन कसरी सक्छौ ? यो सम्भाउन त धेरै सहज छ । केवल लक्ष्मी-नारायणको चित्रको अगाडि मात्र यी कुरा सुनाऊ । बाबाद्वारा यो पद पाउनु छ, नर्कको विनाश सामुन्ने खडा छ । उनीहरू त आफ्नो मनुष्य मत नै सुनाउँछन् । यहाँ त छ ईश्वरीय मत, जो हामी आत्माहरूलाई ईश्वरबाट मिलेको छ । निराकार आत्माहरूलाई निराकार परमात्माको मत मिल्छ । बाँकी सबै हुन् मनुष्य मत । रात-दिनको फरक छ नि । संन्यासी, उदासी आदि कसैले पनि दिन सक्दैनन् । ईश्वरीय मत एकै समय नै मिल्छ । जब ईश्वर आउनुहुन्छ अनि उहाँको मतबाट हामी यस्ता बन्छौ । उहाँ आउनुहुन्छ नै देवी-देवता धर्मको स्थापना गर्न । यो प्वाइन्ट पनि धारणा गर्नुपर्छ, जुन समयमा काम आओस् । मुख्य कुरा थोरैमा सम्भाव्यौ भने पनि पर्याप्त हुन्छ । एक लक्ष्मी-नारायणको चित्रमा सम्भाउँदा पनि पर्याप्त हुन्छ । यो हो लक्ष्यको चित्र, भगवान्ले यो नयाँ दुनियाँ रचनुभएको छ । भगवान्ले नै पुरुषोत्तम संगमयुगमा यिनीहरूलाई पठाउनुभएको थियो । यस पुरुषोत्तम युगको बारेमा कसैलाई थाहा छैन । त्यसैले बच्चाहरूलाई यी सबै कुरा सुनेर कति खुशी हुनुपर्छ । सुनेर फेरि सुनाउँदा अभै खुशी हुन्छ । सेवा गर्नेलाई नै ब्राह्मण भनिन्छ । तिम्रो साथमा सच्चा गीता छ । ब्राह्मणहरूमा पनि नम्बरवार हुन्छन् नि । कुनै ब्राह्मण त धेरै प्रख्यात हुन्छन्, धेरै कमाउँछन् । कसैलाई त खानलाई पनि मुस्किल मिल्छ । कुनै ब्राह्मण त लखपति हुन्छन् । बडो खुशी, नशासाथ भन्छन्— हामी ब्राह्मण कुलका हौं । सच्चा-सच्चा ब्राह्मण कुलको बारेमा त थाहै छैन । ब्राह्मण उत्तम मानिन्छ, त्यसैले त ब्राह्मणहरूलाई खुवाउँछन् । देवता, क्षत्रिय वा वैश्य, शूद्र धर्मकालाई कहिल्यै खुवाउँदैनन् । ब्राह्मणहरूलाई नै खुवाउँछन् । बाबा भन्नुहुन्छ— तिमिले ब्राह्मणहरूलाई राम्रोसँग सम्भाऊ । ब्राह्मणहरूको पनि संगठन हुन्छ, त्यो बुझेर जानुपर्छ । ब्राह्मण त प्रजापिता ब्रह्माका सन्तान हुनुपर्छ, हामी उहाँका सन्तान हौं । ब्रह्मा कसको बच्चा हुन्, त्यो पनि सम्भाउनुपर्छ । बुझ्नुपर्छ— कहाँ-कहाँ उनीहरूका संगठन छन् । तिमिले धेरैको कल्याण गर्न सक्छौ । वानप्रस्थी नारीहरूका पनि सभा हुन्छन् । बाबालाई कहाँ समाचार दिन्छन् र— हामी कहाँ-कहाँ गयौ ? सारा जंगलै जंगल बनेको छ, तिम्रो जहाँ गए पनि शिकार गरेर आउनेछौ । प्रजा बनाएर आउनेछौ, राजा पनि बनाउन सक्छौ । सेवा त धेरै छ । साँभ ५ बजे छुट्टी मिल्छ, लिस्टमा नोट गरिदिनुपर्छ— आज यहाँ-यहाँ जानु छ । बाबाले युक्तिहरू त धेरै बताउनुहुन्छ । बाबाले बच्चाहरूसँग नै कुरा गर्नुहुन्छ । यो पक्का निश्चय हुनुपर्छ— म आत्मा हुँ । बाबाले हामीलाई सुनाउनुहुन्छ । धारणा हामीले गर्नु छ । जस्तै शास्त्र अध्ययन गर्छन् भने फेरि संस्कार लिएर जान्छन् । अर्को जन्ममा पनि त्यो संस्कार इमर्ज हुन पुग्छ । भनिन्छ— संस्कार लिएर आउँछन् । जसले धेरै शास्त्र पढ्छन् उनलाई विद्वान् (अथरिटी) भनिन्छ । उनले आफूलाई सर्वशक्तिमान् (अलमाइटी) सम्झिदैनन् । यो खेल हो, जुन बाबाले नै सम्भाउनुहुन्छ, नयाँ कुरा होइन । ड्रामा बनिबनाउ छ, जुन बुझ्ने कुरा हो । मनुष्यहरूले पुरानो दुनियाँ हो भन्ने सम्झिदैनन् । बाबा भन्नुहुन्छ— म आएको छु । महाभारत लडाईँ सामुन्ने खडा छ । मनुष्य अज्ञान अन्धकारमा सुतेका छन् । अज्ञान भक्तिलाई भनिन्छ । ज्ञानको सागर त बाबा नै हुनुहुन्छ । जसले धेरै भक्ति गर्छ, ऊ भक्तको सागर हो । भक्त माला पनि छ नि । भक्त मालाको पनि नाम संकलन गर्नुपर्छ ।

भक्त माला द्वापरबाट कलियुगसम्म नै हुन्छ । बच्चाहरू धेरै खुशी रहनुपर्छ । धेरै खुशी उसलाई हुन्छ जसले सारा दिन सेवा गरिराख्छ ।

बाबाले सम्भाउनुभएको छ- माला त धेरै लामो हुन्छ, हजारौंको संख्यामा । जसलाई कसैले कहाँबाट, कसैले कहाँबाट जप्छन् । केही त होला नि, जसकारण यति ठूलो माला बनाइएको छ । मुखबाट राम-राम भनिरहन्छन् । यो पनि सोध्नुपर्छ- कसलाई राम-राम भनेर याद गर्छौ ? तिमी कहाँ पनि सतसङ्ग आदिमा गएर मिसिएर बस्न सक्छौ । हनुमान्को उदाहरण छ नि- जहाँ सतसङ्ग हुन्थ्यो, त्यहाँ जुत्ताहरूमा गएर बस्थे । तिमीले पनि अवसर लिनुपर्छ । तिमीले धेरै सेवा गर्न सक्छौ । सेवामा सफलता तब हुन्छ जब ज्ञानका प्वाइन्टहरू बुद्धिमा हुन्छ । ज्ञानमा मस्त हुन्छन् । सेवाका अनेक युक्तिहरू छन् । रामायण, भागवत आदिमा पनि धेरै कुराहरू छन्, जसमा तिमीले दृष्टि दिन सक्छौ । केवल अन्धश्रद्धामा बसेर सतसङ्ग कहाँ गर्नु छ र ? भन, हामीले त तपाईंको कल्याण गर्न चाहन्छौ । त्यो भक्ति बिल्कुल अलग हो, यो ज्ञान अलग छ । ज्ञान एक ज्ञानेश्वर बाबाले नै दिनुहुन्छ । सेवा त धेरै छ । केवल यति बताऊ- सबैभन्दा उँच को हो ? सर्वोच्च एक भगवान् नै हुनुहुन्छ, वर्सा पनि उहाँबाट मिल्छ । बाँकी त हुन् रचना । बच्चाहरूलाई सेवाको सोख हुनुपर्छ । तिमीले राजाई गर्नु छ भने प्रजा पनि बनाउनु छ । यो महामन्त्र कम कहाँ छ र- बाबालाई याद गर तब अन्त मति सो गति हुनेछ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) बाबाले जुन वशीकरण मन्त्र दिनुभएको छ, त्यो सबैलाई याद दिलाउनु छ । सेवाको भिन्न-भिन्न युक्तिहरू रचनु छ । भीडमा आफ्नो समय बर्बाद गर्नु छैन ।
- २) ज्ञानका प्वाइन्टहरू बुद्धिमा राखेर ज्ञानमा मस्त रहनु छ । हनुमान् जस्तै सतसङ्गमा गएर बस्नु छ अनि फेरि उनीहरूको सेवा गर्नु छ । खुशीमा रहनको लागि सारा दिन सेवा गर्नु छ ।

वरदान:- बाबा शब्दको स्मृतिबाट कारणलाई निवारणमा परिवर्तन गर्ने सदा अचल अडोल भव

कुनै पनि परिस्थिति, जुन हलचल ल्याउने खालको होस् तर बाबा भन्यौ, अचल बन्यौ । जब परिस्थितिहरूको चिन्तनमा जान्छौ भने मुश्किलको अनुभव हुन्छ । यदि कारणको सट्टा निवारणमा गयौ भने कारण नै निवारण बन्दछ किनकि मास्टर सर्वशक्तिमान् ब्राह्मणहरूको अगाडि परिस्थितिहरू कमिला समान पनि होइन । केवल के भयो, किन भयो, यो सोच्नुको सट्टा जे भयो त्यसमा कल्याण भरिएको छ, सेवा भरिएको छ... । हुन त रूप परिस्थितिको हुन सक्छ तर सेवा समाहित छ- यस रूपबाट हेर्छौ भने सदा अचल अडोल रहनेछौ ।

स्लोगन:- एक बाबाको प्रभावमा रहने आत्मा कसैको पनि प्रभावमा आउन सक्दैन ।

अव्यक्त स्थितिको अनुभव गर्नको लागि विशेष होमवर्क

- (३०) हामी ब्राह्मण नै फरिश्ता हौं, यो कम्बाइण्ड रूपको अनुभूतिले विश्वको अगाडि साक्षात्कार मूर्त बनाउनेछ । ब्राह्मण नै फरिश्ता- यस स्मृतिद्वारा हिँड्दा-डुल्दा आफूलाई व्यक्त शरीर, व्यक्त देशमा पार्ट बजाउँदा पनि ब्रह्मा बाबाको साथी अव्यक्त वतनको फरिश्ता, अव्यक्त रूपधारी अनुभव गर्नेछौ ।